

Sygn. akt I CSK 529/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku J. S.
przy uczestnictwie Z. Z.
o rozgraniczenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 kwietnia 2015 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestnika Z. Z. od postanowienia Sądu Rejonowego w J. z dnia 27 października 2014 r., którym dokonane zostało rozgraniczenie nieruchomości z wniosku J. S.. Podstawą rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd pierwszej instancji był art. 153 k.c., co zostało potwierdzone w kwestii ustaleń faktycznych i ocen prawnych przez Sąd Okręgowy.

W skardze kasacyjnej uczestnik postępowania zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 i art. 382 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., art. 328 § 2 i art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 153 w związku z art. 172 § 1 i 2 oraz art. 176 § 1 i 2 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz pominięcie przy ustalaniu granic zasiedzenia na korzyść uczestnika. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości oraz postanowienia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawca wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność wynikającą z oczywistego i rażącego naruszenia wskazanych w skardze przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania. Naruszenia te mają wiązać się z dokonaniem niepełnych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji co do zakresu i okresu samoistnego posiadania spornego gruntu przez uczestnika i jego poprzedników prawnych oraz dotyczących znacznych rozbieżności pomiędzy wskazaniem geodetów co do przebiegu spornej granicy według map, oraz że sam nie poczynił ustaleń

faktycznych, nie wskazał podstawy prawnej wydanego przez siebie orzeczenia i w rezultacie uniemożliwił dokonanie kontroli kasacyjnej.

Podnoszone kwestie przez skarżącego nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej, a wiadomo z utrwalonego i znanego od dawna orzecznictwa Sądu Najwyższego, że oczywistość skargi oznacza takie wady orzeczenia sądu drugiej instancji, że są one widoczne na pierwszy rzut oka przez przeciętnego w swych umiejętnościach prawnika, nie wymagając prowadzenia szczegółowych analiz prawnych wskazywanych, naruszonych przepisów. Problem zasiedzenia został wyeksponowany dopiero w drugiej instancji bez wskazania spełnienia przesłanek materialnoprawnych zasiedzenia nieruchomości. Ogół zarzutów podnoszonych przez skarżącego uczestnika postępowania dotyczy kwestionowania ustalonego stanu faktycznego i twierdzenia, że nie został on należycie ustalony, co oznacza w treści uzasadnienia skargi, że nie odpowiada on temu, co chciałby mieć uczestnik w wyniku tych ustaleń. To jednak wcale nie oznacza, że przeprowadzenie postępowania dowodowego przez oba Sądy w toku instancji było wadliwe i wymaga weryfikacji w postępowaniu kasacyjnym.

Przypomnieć należy, że postępowanie to nie jest trzecią instancją sądową wobec prawomocnego już rozstrzygnięcia sprawy. Postępowanie wszczęte skargą kasacyjną ma charakter wyjątkowy, gdyż sama skarga jest wyjątkowym środkiem zaskarżenia i ma na celu zbadanie sprawy z punktu widzenia zgodności rozstrzygnięcia z prawem w oparciu o już ustalony stan faktyczny, który wiąże Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Podstawą skargi nie mogą być zarzuty odnoszące się do ustaleń faktycznych i do oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Niewypowiedzenie przez Sąd Okręgowy, że podziela ustalenia faktyczne oraz podstawę prawną rozstrzygnięcia nie dyskwalifikuje ostatecznego rozstrzygnięcia, jeżeli z treści uzasadnienia jest oczywiste, na jakiej podstawie faktycznej i prawnej ono zapadło. Oczywiście, byłoby poprawniej gdyby wyraźnie oczekiwane przez uczestnika stwierdzenia znalazły się w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, ale ich brak nie miał żadnego wpływu na treść orzeczenia Sądu drugiej instancji.

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398 § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu. Nie mogły zostać zasądzone koszty od uczestnika na rzecz wnioskodawcy, ponieważ w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie znalazł się ani

wniosek, ani uzasadnienie dotyczące odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

db